

Коваль

Богдан Рубчак

Пісні кують небесні ковалі,
співають ними сине тіло світу;
на м'язі серця блискавки поміту
карбують нам залізні королі.

Кував коваль в задрипанім селі
якогось безпросвітнього повіту.
На лаві газди — літослови міту
розпаленої, ярої землі.

Він зароди з горнила золоті
виймає. В строгім самозабутті
навчає їх праформами співати.

А щось маленьке тулиться в куті,
таке руде, окате, пелехате, —
навчається свої пісні кувати.